

Протокол

№

гр. София, 30.06.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 30.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5826** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След спазване на разпоредбите на чл. 142, ал. 1 ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, на именното повикване в 15,00 часа се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА А. П. Й. - редовно уведомена от предходното съдебно заседание – не се явява, вместо нея адв. Ч., с пълномощно по делото.

ОТВЕТНИКЪТ директор на Дирекция „Социално подпомагане – Л.“ (ДСП) - редовно уведомен от предходното съдебно заседание – се представлява от юрк. Л., с пълномощно по делото.

Дирекция „Социално подпомагане - „М.“ – редовно уведомени – не изпращат представител. Представен е социален доклад.

СТРАНИТЕ (поотделно): Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ намира, че не са налице процесуални пречки за даване ход на делото и

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА социален доклад, изготвен от ОЗД – ДСП „М.“, постъпил в Административен съд - София-град, на 29.06.2023 г., връчен на страните.

АДВ. Ч.: Запознат съм с доклада, да се приеме.

ЮРК. Л.: Запознат съм с доклада, да се приеме.

В залата се явява жалбоподателката и бе запозната с извършените до момента процесуални действия.

АДВ. Ч.: Моля да ни бъде допуснат един свидетел, който водим, за установяване на родителския капацитет на доверителката ми.

ЮРК. Л.: Не виждам как родителски капацитет ще се установи със свидетелски показания. За родителския капацитет се прави социално проучване, ползва се социална услуга. Жалбоподателката е съгласна да ползва такава услуга. Още от раждането детето не е при нея, как ще докаже родителски капацитет. Случаите с нейното припадане, нейният мъж, който е със заболяване, тя е била и в токсикологията, затова сме взели спешни мерки. Това не е отнемане на дете. То е предоставено за отглеждане и възпитаване на нейната майка. В социалния доклад, тя казва, че няма нищо против да бъде при нейната майка, че е по-добре така, отколкото да го даваме на някакви други хора. От социалния доклад ясно се вижда, че тя няма постоянни доходи, и мъжът ѝ също няма постоянни доходи, живеят под наем, тя плаща наем, отделно разходи – топлоенергия, електроенергия, вода и т.н. и доколкото е риск за детето, сме го предоставили на бабата за 1 година. А след 1 година няма проблеми да има реинтеграция и да се върне на майката. На този етап, още от раждането е съществувал някакъв риск и затова сме предоставили детето на бабата. Избрали сме най-добрия интерес на детето, съгласно чл. 3 ЗЗДет. ДСП се сезира от сигнал от болницата. Представям писмо, изх. № ЦЛД-ЛЦ/692-010/29.06.2023 г. - становище за компетентността на издателя на оспорвания административен акт.

СЪДЪТ намира, че не са налице процесуални пречки за събиране на гласни доказателства и

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА представения от ДСП „М.“ социален доклад.

ДОПУСКА до разпит доведения свидетел.

СНЕМА самоличността на свидетеля:

И. Б. П. – 66 години, неосъждана, без дела и родство.

СЪДЪТ предупреди свидетелката за наказателната отговорност по чл. 290, ал. 1 НК, същата обеща да говори истината.

Разпит на свид. П.:

Познавам А., от около 15-ина години, може и повече. Познавам я като съмишленик - спасявали сме животни, водили сме ги на кастрация. Отделно, живея на спирката на хотел „Плиска“, при подлеза, в който свири тя. Виждам я много често. Разбрах, че е родила дете, не ѝ личеше. Първо ми каза приятелка, после и А. сподели, аз вече бях забелязала, че е бременна. Действително не знам нищо от личния ѝ живот. Знаем за нейната любов, приятелство, не знам дали е съпруг или не, но може би от 2 години е заедно с таткото. Виждам я съм го. Аз я познавам от гледна точка на спасяване на животните. През годините съм видяла, че е състрадателна и се притичва спонтанно на помощ било на животни, било на хора. Започна със животни. В подлеза съм свидетел много пъти, как тя помага на хора, които са в беда там, например през зимата – такива, които са изпаднали в беда, преспиващи или им е приляло. Тя е човек, който вдига човека, не се гнуса, не се страхува и помага. Много ме впечатли, че може би 2 години тя работеше с една група циганчета – 7 - 8 деца. Питала съм я защо го прави, защото дори аз, която съм учител, това не бих го правила. Те идваха при нея, а тя ги

чакаше на спирката и съм виждала, че им дава да свирят на китарата, учеше ги на някакви неща, две от момичетата ги учеше да четат. Питала съм я защо го прави, а тя каза, че иска да ги приобщи. Нещо като социална работа съм видяла в това. Това беше дълъг период – около година и половина тя се занимаваше с тези дечица. Говорили сме с нея за това, че аз не проявявам толкова разбиране. Тя казваше, че това за нея е важно. Защото за самата нея няма полза, но те я обичаха и тя ги обичаше. Хората, на които помагаше, бяха бездомни.

На въпроси на юрк. Л., СВИДЕТЕЛКАТА: А. свири в подлеза. Тя свири и пее прекрасно в този подлез, и има постоянна публика от хора, които я харесват и се спират, не само да изкарва пари, а просто си има публика. Тя е много добра. Би могла да бъде много успешна и да изкарва прехраната си с качествата си и да бъде известна. Виждала съм бащата на детето ѝ, не съм разговаряла с него, кротък човек, който си седи до нея и когато са двамата, не ги заговарям, аз винаги бързам, преминавам през подлеза, но мисля, че доста дълго ги виждам заедно, поне година – година и половина. Тя не ми е споделяла за проблеми с нейния партньор. Аз не съм ѝ най-близкият човек. Не мога да знам, не ми е споделяла, но не съм присъствала на проблеми в подлеза. Извън подлеза не съм го виждала.

На свидетелката не се поставиха повече въпроси и беше изведена от залата.

АДВ. Ч.: Представям разписки за платени суми за наеми, където е живяла, входящия номер, с който е подала документи за подновяване на разрешителното за уличен музикант, което е изтекло.

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА: Не знам дали майка ми ще помага за отглеждането на детето, но това е отделен въпрос. Аз мисля, че тя не би отказала да помага, но е друг въпрос дали аз ще имам нужда от нейната помощ. Възнамерявам да отглеждам детето си както всяка друга майка, която работи, някои хора са и с повече деца и извършват трудова дейност. Не ме притеснява това, че няма да получавам майчинство, доходите ми са достатъчни като свободен артист. Тъй като професията ми е свободна и това улеснява едновременното извършване на няколко вида дейности – отглеждане на детето и извършване на трудова и артистична дейност. Понякога ще бъде с мен, бащата ще помага при възможност, под мой надзор. Имам много добър приятел, който ми е като брат, който също изяви желание да ми помага, а той има и някакъв опит при отглеждане на малки деца. Като цяло, аз имам всички опции да отглеждам детето си и да изкарвам пари за това отглеждане. Не ме ограничава началник, който да ми поставя график и работни часове, с които да се съобразявам. Всичко опира до собствената ми воля и желание за работа и за отглеждане на детето ми, а аз имам такова. Заболяването на бащата на детето е шизофрения. Беше овладяно. Той беше в специализирана клиника за около месец, където го лекуваха, първоначално при затворен режим, след това – доста бързо, продължи да се лекува в клиниката, но го пускаха свободно, което беше признак, че има голямо подобрене при него. След като го изписаха, повериха на мен грижата да му давам лекарствата, което аз правя и към този момент. Всеки ден по два пъти аз му давам лекарства, които са свързани с казуса, който спомена юрк. Л. и който беше изтъкнат като основание за сигнала, подаден от болницата.

Казах го и в болницата и пред социалните работници, това беше огромно недоразумение, тъй като в бързината, за да отида да си видя детето, което още беше в болницата, бързайки да свърша няколко неща едновременно, за да не закъснея да го

видя, бях приготвила лекарствата на баща му – едната доза, която трябваше да му дам. Тези три хапчета (две от които са с по-силно действие) бяха в ръката ми, като в същото време на масата бяха моите лекарства – антибиотик ми бяха изписали от болницата. В бързината, не знам как стана, обърках и вместо на него да дам неговите, а аз да си взема моето хапче от масата, без да искам глътнах неговите хапчета. Буквално след секунди разбрах какво съм направила. Не съм се опитвала да се самоубия. Това е някакво абсурдно твърдение. Сгреших и подцених проблема. Исках да си видя детето и може би трябваше да потърся веднага медицинска помощ, но не мислех, че ще има толкова силно действие върху мен. Всъщност те са предписани за човек с повече килограми, аз съм по-дребна и така се случи, че тази доза се оказва твърде силна за мен. Когато стигнах в болницата, там ми прилоша и аз усетих, че припадам, като сама започнах да търся помощ. Това беше недоразумение, не е опит за самоубийство. Отново изтъквам аргумента, че ако исках наистина да се самоубия, аз имах цяла кутийка от тези лекарства, бих изгълтала цял блистер. А аз бях приготвила само три хапчета, което си беше неговата точна доза. С. огромна грешка, за която сега си плащам. С. за това, сама съм си виновна, но никой не пожела да приеме моите обяснения. Това е истината.

По повод твърденията за самоволното ми напускане на болницата, тъй като първо беше планирано да ме изпишат в същия ден, в който напуснах болницата, бях се настроила. Така или иначе детето можех да го виждам за 1, максимум 2 часа през деня. Вкъщи ме чакаха още доста неща за организация и подготвяне на средата за отглеждане. Тъй като се бях настроила вече, за мен беше безсмислено да бездействам в болничната стая. Така или иначе, като не мога да си бъда постоянно с детето. Имах желание да изляза по-бързо. А и в същия този ден бях разстроена емоционално, тъй като ми бяха казали, че ще ме освободят на същата дата, и цял ден никой не ми каза нищо – ще ме изписват ли, няма ли да ме изписват, а стана следобед, към вечерта. А и след раждане една жена е по-емоционална. Просто исках да изляза от болницата. Тъй като беше определен същия ден за това нещо, си позволих да ги попитам дали ще ме изпишат вече. Казаха ми, че нямат практика да изписват пациенти толкова късно вечер, но направиха изключение, тъй като имах уговорка с моите родители да ме вземат те, т.е. един вид да гарантират за моето излизане. Съгласиха се да ме изпишат, като подписах някакъв документ, че не носят отговорност и могат да ме изпишат. Този ден не беше определен от мен, а от болницата. Не виждам какво лошо има, че съм напуснала този ден. Не съм напуснала по-рано от определеното, нито съм избягала, нито съм извършила някакви неадекватни действия.

Моите хапчетата бяха някакъв антибиотик, който беше продължение на венозното приемане на лекарства в болницата. Там венозно ми вливаха лекарства, които са преценили, че ми трябва, тъй като това не може да продължи при домашно лечение и ми изписаха още няколко дози лекарства. Това беше следродилно лечение. Родих нормално, но се наложи да ме упоят, защото изпитвах много силни болки. Не знам точно как се нарича това лечение след раждането.

Майка ми се намеси доста пъти. Първият път, когато ми беше нанесена тази емоционална травма беше при първото виждането на детето ми от баща му, без мен. Тъй като той, макар и да има голямо подобрение, все пак има това заболяване, при което не може да се съпротивлява съвсем. Ако роднините ми са били по-настойтелни, са го подтикнали да отиде с тях да си види детето и те са го завели без мен. Мисля, че това е недопустимо и към мен, като току-що родила майка. Аз бях видяла детето, но

бащата не го беше видял. Мисля, че се пада на майката честта да покаже за пръв път детето на баща му, първородния му син. Да му види емоцията, да види усмивката, когато той за пръв път си вижда детенцето. Това нещо ми беше отнето. Това не може да се повтори в живота. Това е свят, съкровен момент, който ми беше отнет. Не мисля, че начина, по който съм се почувствала, е ненормален и неадекватен. Все пак сме хора и изпитваме емоции.

При изписването, когато дойде и социалният работник, те все пак дадох детето първо на мен, в моите ръце, показах го отблизо на баща му, гушнахме си го двамата, започнахме да му се радваме. Отново имаше тази страхотно бурна реакция на майка ми – една преувеличена, бурна радост, сякаш да привлече вниманието към себе си, колко много се радва. Тя отново се намеси грубо, буквално връхлетя в личното ни пространство в този момент, в който ние така или иначе сме с мисълта, че ще ни бъде отнето детето, поне за известно време. Тя можеше да се държи много по-достойно и съдържано и поне да ни остави този момент насаме, който щеше да продължи не повече от няколко минути. Чисто човешки, в този момент да си имаме нашия кръг, с детенцето ни, без радости и крясъци от страна на бабата. Така или иначе го взима при нея след това. Това също ме травмира, в допълнение на целия процес на отнемане на детето ми от нас.

Аз през годините много пъти съм се опитвала да се помирим с нея, но тя изпитва неосъзната омраза към мен. Тя иска да контролира и според мен има сериозни психологични проблеми, които не иска да реши. Не иска да отстъпи и да си признае, че в някои отношения греша. Нямам желание нито да се помирявам, нито да се карам с нея. От години тя не ми е никаква, аз не я чувствам близка. Затова съм в такъв шок, че детето ми е при нея, макар че разбира се, това е по-малкото зло, отколкото ако беше дадено действително при съвсем чужди хора. Но за мен тя също е един чужд човек. По документ ми се води майка и генетично, по кръв също. Тя също не е достатъчно отзивчива в момента, когато тя е посредник между мен и детето ми. Продължава да е враждебна, агресивна, да провокира нарочно, да ме обвинява и да ме атакува психологически и то с много сериозни и престъпни определения и термини. Тя така ме травмира, сякаш умишлено цели да ме направи неспособна дотам, че наистина да не мога да отглеждам детето си. За мен целта е аз да съм добре психологично и физически да съм добре, за да мога да си отглеждам детето, а тя като че ли иска точно обратното. Не знам какво цели, не знам дали го прави съзнателно или не. В моите очи изглежда така.

СТРАНИТЕ (поотделно): Нямаме други доказателствени искания и няма да сочим нови доказателства.

СЪДЪТ по доказателствата

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА днес представените доказателства за липса на задължения и за финансовите възможности на майката отглежда детето.

ПРИЕМА представеното от ответника и подробно описано в протокола писмено доказателство и предвид липсата на други доказателствени искания, **НАМИРА** делото за изяснено от фактическа страна и

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

АДВ. Ч.: Моля да уважите жалбата и отмените издадената заповед, с която се отнема детето от неговата майка. Твърдя, че заповедта е издадена от некомпетентен орган. Считам, че ЗЗДет, не може да измести ЗГР – чл. 90 и чл. 12, където е посочено, че адресът на детето е адресът на майката. С тази заповед всъщност се издава една присъда, че една жена не може да бъде майка, без никакви доказателства за това. Не успях да определя какво точно е мотивирало социалните служби да издадат тази заповед. Бях учуден от това, че това, което е послужило за основа, са едни, дори не могат да се нарекат твърдения. На стр. 28 от доклада за оценката на случая е записано, че майката е напуснала самоволно болничното заведение, тя обясни защо го е направила. Бабата пуска писмо до болницата, в което твърди, че дъщеря ѝ изпада в депресивни състояния и до там приключва. Не знам дали има човек в света, който не е изпадал в депресивно състояние, още повече че на тази майка ѝ е казано, че ще ѝ бъде взето детето. Тя не може да си го види като хората. Дори се учудвам, че и в момента успява да се държи смело. Д-р Г. – на стр. 38 от преписката пише, че бащата бил с много странен външен вид. Това е написала тя. Не знам как тези три неща могат да бъдат основа за издаване на тази заповед за отнемане на дете. Още повече, че и там е казано, че майката не иска да изоставя детето, а иска да си го гледа. Очевидно е, че между доверителката ми и нейната майка има от години тлеещ конфликт, който, ако се чете внимателно докладът, датира още от нейното детство. Това, че не работи по трудова заетост, че не няма граждански договор, не означава, че не си изкарва хляба. Днес представеното доказателство доказва, че може нормално да се издържа. Мисля, че тази заповед трябва да падне, защото не може да се вкара в калъп една майка как трябва да се гледа дете. Още повече, че тя не е опитала, не ѝ е дадена възможност да го прави. Има други мерки, които могат да бъдат приложени. Например, дневна грижа - социален работник може всеки ден да посещава адреса, където живее детето, да проверява какво става, да прави доклад, а тук се прилага най-тежката мярка. Ако съдът реши, че заповедта трябва да падне, тогава с пълна мяра ДСП може да посочи друга не толкова крайна мярка. Има подневна, почасова, целодневна грижа, която може да се използва, ако се съмняват, че майката не може го гледа детето си.

Моля да отмените заповедта и да върнете детето на майката да си го гледа. Има много механизми, които да контролират майчинството. Претендирам разноси.

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА: Поддържам казаното от адв. Ч..

ЮРК. Л.: Моля да потвърдите заповедта на директора на ДСП „Л.“ за настаняване на детето в семейството на бабата по майчина линия. Съгласно социалния доклад, в който подробно е описано какви са причините детето още от родилния дом да бъде дадено на бабата. Причините са, че А. Й. няма постоянен доход, тя е уличен артист. Второ, има партньор с някакво заболяване – което е рисковано за детето. ДСП действа по сигнал и когато констатира риск за живота и здравето на детето. Тук се касае се за бебе, което се взима от родилния дом и се дава на бабата на детето. Не се отнема детето. По ЗЗДет, чл. 28, вр. 26 и чл. 27 ЗЗДет, то се дава на близки роднини (в случая на бабата) за отглеждане и възпитание. Т.е. детето не се отнема от

майката. Винаги ЗЗДет задължава дирекцията да определи срок – 1 година. Докато е бебе, бабата на детето да положи грижи за него. В едномесечен срок от издаване на заповедта, подаваме молба до районния съд, т.е. до 7 юли 2023 г. трябва да внесем в СРС исковата молба за настаняване на детето по чл. 28 ЗЗДет. Още не е изтекъл срокът. От социалния доклад е видно, че В. Н. е жена с добра професия, има собствено жилище, поддържа добра хигиена. Освен това, в социалния доклад също така е написано, че независимо, че бабата на детето желае да отглежда внука си, заявява, че няма да отказва достъп на майката до детето. Няма намерение да я лишава от това право, нито от родителски права. Не говорим за тежка мярка спрямо майката на детето. Това е една временна мярка за отглеждане и възпитаване на детето. На майката и на бабата са предложени социални услуги за преодоляване на конфликта, и двете изявяват готовност да положат усилия, в името на детето. Бабата има доход 1200 лв. и може да ползва и майчинство за тази една година, а и има финансова помощ от бившия ѝ съпруг, който също е заявил, че ще помага при отглеждане на детето. Въз основа на тези факти – социалния доклад и другите писмени доказателства, които сме представили, моля да потвърдите заповедта на директора на ДСП за настаняване на детето Д. П. в семейството на В. Н. за срок от 1 година или до произнасяне на съда с решение по чл. 28 ЗЗДет. Не претендирам разности. Правя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение и моля, в случай че се произнесете в полза на жалбоподателката, да присъди минимален размер на възнаграждението.

АДВ. Ч.: Става въпрос не за парите на майката и на дядото, нито дали той ще дава пари за внучето си на майката или на бабата, става въпрос за отношенията в първата година между майка и дете. Тя не казва, че не иска да си гледа детето. А някой ѝ казва, как не трябва да го гледа, като не са видели дори как го гледа - тя го е държала само часове. Не може така да се взима едно дете, защото бащата бил болен, а майката свирела по подлезите и няма сигурен доход. Аз самият от 30 години нямам сигурен доход, аз съм адвокат. Какво значи сигурен доход в днешно време. Освен това, моля да отчетете свидетелските показания на тази жена, която не бях виждал до днес. Тя каза какво отношение е имала майката към чужди деца и чужди хора, и към животните. Може ли някой, който се отнася така към чужди деца и животни, да има лошо отношение към собствените си деца. Тя носи в себе си грижата. Щом се грижи за чужди хора и за бездомните животни, защо да не може да се грижи за своето дете.

СЪДЪТ ОБЯВИ, че ще се произнесе с решение в срок.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 15,53 часа.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР:

